

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Refaktoryzacja do wzorców projektowych

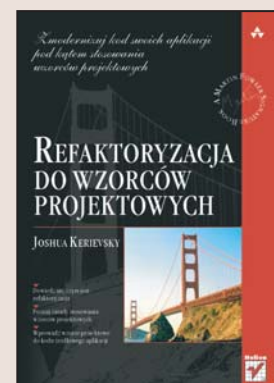
Autor: Joshua Kerievsky

Tłumaczenie: Paweł Koronkiewicz

ISBN: 83-7361-930-5

Tytuł oryginału: [Refactoring to Patterns](#)

Format: B5, stron: 320

Zmodernizuj kod swoich aplikacji pod kątem stosowania wzorców projektowych

- Dowiedz się, czym jest refaktoryzacja
- Poznaj zasady stosowania wzorców projektowych
- Wprowadź wzorce projektowe do kodu źródłowego aplikacji

Refaktoryzacja to zmiana konstrukcji kodu bez modyfikowania jego działania. Najczęstszym powodem refaktoryzowania kodu jest konieczność jego „uporządkowania” lub usunięcia z niego funkcji niewykorzystywanych w projekcie. Często również stosuje się refaktoryzację, aby zmodernizować kod pod kątem zastosowania w nim wzorców projektowych. Wprowadzenie wzorców projektowych do kodu znacznie ułatwia jego późniejsze modyfikacje i ewentualne rozbudowy. Stosowanie technik programowania ekstremalnego nierozdzielnie wiąże ze sobą wzorce projektowe i refaktoryzację kodu.

Książka „Refaktoryzacja do wzorców projektowych” opisuje teoretyczne i praktyczne zagadnienia związane z refaktoryzowaniem kodu pod kątem wzorców projektowych. Przedstawia opisy niskopoziomowych przekształceń, które umożliwiają programiście bezpieczną zmianę konstrukcji kodu prowadzącą do zaimplementowania bądź usunięcia określonych wzorców z programu. Zawiera również szczegółowy opis łączenia tych przekształceń w procesie refaktoryzacji oraz sposobów implementowania wzorców w kodzie. Każde z omówionych w książce przekształceń zostało zilustrowane praktycznymi przykładami.

- Podstawowe zasady refaktoryzacji
- Zasady stosowania wzorców projektowych
- Najczęstsze powody wprowadzania wzorców do kodu
- Implementowanie wzorców projektowych
- Zmiany sposobów tworzenia obiektów
- Upraszczenie i uogólnianie kodu

**Jeśli chcesz zmodernizować kod swoich aplikacji,
w tej książce znajdziesz wszystkie informacje na ten temat**

Spis treści

Przedmowa Ralpa Johnsona	11
Przedmowa Martina Fowlera	13
Wstęp	15
O czym jest ta książka?	15
Jaki jest cel tej książki?	15
Dla kogo jest ta książka?	16
Co trzeba wiedzieć?	16
Jak korzystać z tej książki?	17
Historia tej książki	17
Na ramionach gigantów	18
Podziękowania	18

1.

Dlaczego napisałem tę książkę	21
Planowanie na wyrost	21
Wzorce jako panaceum	22
Brak właściwego planowania	23
Programowanie sterowane testami i ciągła refaktoryzacja	24
Refaktoryzacja i wzorce	25
Projektowanie jako proces ewolucyjny	26

2.

Refaktoryzacja	27
Czym jest refaktoryzacja?	27
Dlaczego refaktoryzujemy?	28
Co dwie głowy... ..	29

Kod czytelny dla człowieka	29
Porządek	30
Zasada małych kroków	31
Dług konstrukcyjny	32
Rozwijanie architektury	33
Przekształcenia złożone i oparte na testach	33
Zalety przekształceń złożonych	34
Narzędzia do refaktoryzacji	35

3.

Wzorce	37
Czym jest wzorzec projektowy?	37
Fan wzorców	38
Jest wiele sposobów implementowania każdego wzorca	40
Zmiana „do”, „w stronę” i „od” wzorca	42
Czy wzorce zwiększają złożoność kodu?	43
Znajomość wzorców	44
Rozpoczynanie pracy od pełnego projektu	45

4.

Zapachy kodu	47
Duplicated Code (powtórzenia kodu)	48
Long Method (długa metoda)	49
Conditional Complexity (złożoność warunków)	50
Primitive Obsession (pierwotna obsesja)	50
Indecent Exposure (nieprzyzwoite obnażanie się)	51
Solution Sprawl (rozrzucanie rozwiązania)	51
Alternative Class with Different Interfaces (podobna klasa o innych interfejsach)	51
Lazy Class (leniwa klasa)	52
Large Class (duża klasa)	52
Switch Statements (instrukcje switch)	52
Combinatorial Explosion (eksplozja kombinatoryczna)	52
Oddball Solution (osobliwe rozwiązanie)	53

5.

Katalog refaktoryzacji ukierunkowanych na wzorce	55
Format opisu przekształceń	55
Przykłady	56
Obsługa XML	57
HTML Parser	57
Kalkulator ryzyka kredytu	58
Punkt wyjścia	58
Jak wykorzystać tę książkę do nauki	58

6.

Tworzenie obiektów	61
Replace Constructors with Creation Methods (zastąp konstruktory metodami tworzącymi egzemplarze)	62
Motywacja	62
Mechanika	64
Przykład	64
Odmiany	69
Move Creation Knowledge to Factory (przenieś operację tworzenia obiektów do fabryki)	71
Motywacja	73
Mechanika	75
Przykład	75
Encapsulate Classes with Factory (zahermetyzuj klasy, wprowadzając fabrykę)	81
Motywacja	82
Mechanika	82
Przykład	83
Odmiany	86
Introduce Polymorphic Creation with Factory Method (wprowadź polimorficzne tworzenie obiektów — wzorzec Factory Method)	88
Motywacja	89
Mechanika	90
Przykład	91
Encapsulate Composite with Builder (użyj klasy Builder do hermetyzacji obiektów Composite)	95
Mechanika	97
Przykład	98
Odmiany	108
Inline Singleton (wstaw kod klasy Singleton w miejscu wywołania)	111
Motywacja	111
Mechanika	114
Przykład	114

7.

Upraszczenie kodu	117
Compose Method (zbuduj metodę z kilku elementów)	118
Motywacja	118
Mechanika	120
Przykład	120
Replace Conditional Logic with Strategy (zastąp wyrażenia warunkowe wzorcem Strategy)	123
Motywacja	123
Mechanika	125
Przykład	126
Move Embellishment to Decorator (przenieś upiększenia do klasy Decorator)	136
Motywacja	136
Mechanika	139
Przykład	140
Replace State-Altering Conditionals with State (zastąp wyrażenia warunkowe zmiany stanu klasami State)	154
Motywacja	155
Mechanika	156
Przykład	156

Replace Implicit Tree with Composite (zastąp niejawne drzewo strukturą Composite)	165
Motywacja	165
Mechanika	168
Przykład	169
Replace Conditional Dispatcher with Command (zastąp dyspozycje oparte na warunkach obiektami Command)	177
Motywacja	177
Mechanika	179
Przykład	180

8.

Uogólnianie kodu	187
Form Template Method (utwórz metodę szablonową)	188
Motywacja	189
Mechanika	190
Przykład	190
Extract Composite (wyodrębnij kompozyt)	195
Motywacja	195
Mechanika	196
Przykład	197
Replace One/Many Distinctions with Composite (zastąp zróżnicowanie jeden-wiele wzorcem Composite)	203
Motywacja	203
Mechanika	205
Przykład	206
Replace Hard-Coded Notifications with Observer (zastąp powiadomienia zapisane w kodzie wzorcem Observer)	214
Motywacja	214
Mechanika	216
Przykład	217
Unify Interfaces with Adapter (zunifikuj interfejsy, wprowadzając adapter)	223
Motywacja	224
Mechanika	224
Przykład	226
Extract Adapter (wyodrębnij adapter)	233
Motywacja	234
Mechanika	235
Przykład	236
Odmiany	242
Replace Implicit Language with Interpreter (zastąp niejawny język interpreterem)	243
Motywacja	244
Mechanika	245
Przykład	246

9.

Ochrona	257
Replace Type Code with Class (zastąp kod typu klasą)	258
Motywacja	258
Mechanika	260
Przykład	261

Limit Instantiation with Singleton (ogranicz tworzenie egzemplarzy, stosując singleton)	267
Motywacja	267
Mechanika	268
Przykład	269
Introduce Null Object (wprowadź obiekt pusty)	271
Motywacja	271
Mechanika	273
Przykład	274

10.

Akumulacja	279
Move Accumulation to Collecting Parameter (przenieś operacje gromadzenia danych do parametru zbierającego)	280
Motywacja	280
Mechanika	281
Przykład	282
Move Accumulation to Visitor (przenieś operacje gromadzenia danych do inspektora)	286
Motywacja	287
Mechanika	290
Przykład	294

11.

Narzędzia	301
Chain Constructors (połącz konstruktory w łańcuch)	302
Motywacja	303
Mechanika	303
Przykład	303
Unify Interfaces (zunifikuj interfejsy)	305
Motywacja	305
Mechanika	306
Przykład	306
Extract Parameter (wyodrębnij parametr)	307
Motywacja	307
Mechanika	308
Przykład	308
Posłowie	311
Bibliografia	313
Skorowidz	315

4

Zapachy kodu

Gdy nauczysz się patrzeć na swoje słowa z krytycznym dystansem, zauważysz, że czytając ten sam fragment po pięć czy sześć razy z rzędu, za każdym razem odkrywasz nowy problem [Barzun, 229].

Refaktoryzację, a więc poprawianie konstrukcji kodu, rozpoczynamy od określenia, który kod wymaga poprawienia. Katalogi refaktoryzacji są tu pomocne, ale nie opisują wszystkich sytuacji. Aby rozpoznać problemy we własnych rozwiązaniach, musimy wcześniej dobrze poznać typowe problemy konstrukcyjne.

Problemy konstrukcyjne mają swoje źródło w kodzie, który jest:

- wielokrotnie powtarzany,
- niejasny,
- skomplikowany.

Tak określone kryteria na pewno ułatwią wyszukiwanie miejsc, w których można wprowadzić ulepszenia. Z drugiej strony, wielu programistów uważa, że taka lista jest zbyt ogólna. Nie wiedzą, jak wykryć duplikacje w kodzie, który nie jest w oczywisty sposób identyczny. Nie są pewni, czy dany kod w jasny sposób informuje o swoim celu. Nie potrafią odróżnić kodu prostego i złożonego.

W rozdziale „Brzydkie zapachy w kodzie” książki *Refactoring* [F] Martin Fowler i Kent Beck dają dodatkowe wskazówki dotyczące identyfikowania problemów konstrukcyjnych. Porównują te problemy do zapachów i wyjaśniają, które przekształcenia lub połączenia przekształceń najskuteczniej likwidują zapach.

Zapachy kodu Fowlera i Becka pojawiają się wszędzie: w metodach, klasach, hierarchiach, pakietach (przestrzeniach nazw, modułach) i całych systemach. Ich nazwy, takie jak Feature Envy (zazdrość o funkcje), Primitive Obsession (obsesja na punkcie wartości prostych albo prymitywna obsesja) czy Speculative Generality (ogólność spekulatywna), to propozycja bogatego i kolorowego słownictwa, które programiści mogą wykorzystać do sprawnej wymiany informacji o problemach konstrukcyjnych.

Uznałem, że warto rozważyć, które z 22 zapachów kodu Fowlera i Becka są związane z przekształceniami omawianymi w tej książce. W trakcie pracy zdefiniowałem pięć kolejnych, które powinny skłonić do przekształceń ukierunkowanych na wzorce. W sumie przekształcenia w tej książce powiązałem z 12 zapachami kodu.

Tabela 4.1 wymienia wszystkie 12 zapachów, wraz z przekształceniami, które mogą pomóc w ich usunięciu. Na kolejnych kilku stronach omówię każdy z zapachów i zalecane refaktoryzacje.

TABELA 4.1.

Zapach ^a	Przekształcenie
Duplicated Code (48) [F]	<i>Form Template Method</i> (188) <i>Introduce Polymorphic Creation with Factory Method</i> (88) <i>Chain Constructors</i> (302) <i>Replace One/Many Distinctions with Composite</i> (203) <i>Extract Composite</i> (195) <i>Unify Interfaces with Adapter</i> (223) <i>Introduce Null Object</i> (271)
Long Method (49) [F]	<i>Compose Method</i> (118) <i>Move Accumulation to Collecting Parameter</i> (280) <i>Replace Conditional Dispatcher with Command</i> (177) <i>Move Accumulation to Visitor</i> (286) <i>Replace Conditional Logic with Strategy</i> (123)
Conditional Complexity (50)	<i>Replace Conditional Logic with Strategy</i> (123) <i>Move Embellishment to Decorator</i> (136) <i>Replace State-Altering Conditionals with State</i> (154) <i>Introduce Null Object</i> (271)
Primitive Obsession (50) [F]	<i>Replace Type Code with Class</i> (258) <i>Replace State-Altering Conditionals with State</i> (154) <i>Replace Conditional Logic with Strategy</i> (123) <i>Replace Implicit Tree with Composite</i> (165) <i>Replace Implicit Language with Interpreter</i> (243) <i>Move Embellishment to Decorator</i> (136) <i>Encapsulate Composite with Builder</i> (95)
Indecent Exposure (51)	<i>Encapsulate Classes with Factory</i> (81)
Solution Sprawl (51)	<i>Move Creation Knowledge to Factory</i> (71)
Alternative Classes with Different Interfaces (51) [F]	<i>Unify Interfaces with Adapter</i> (223)
Lazy Class (52) [F]	<i>Inline Singleton</i> (111)
Large Class (52) [F]	<i>Replace Conditional Dispatcher with Command</i> (177) <i>Replace State-Altering Conditionals with State</i> (154) <i>Replace Implicit Language with Interpreter</i> (243)
Switch Statements (52) [F]	<i>Replace Conditional Dispatcher with Command</i> (177) <i>Move Accumulation to Visitor</i> (286)
Combinatorial Explosion (53)	<i>Replace Implicit Language with Interpreter</i> (243)
Oddball Solution (45)	<i>Unify Interfaces with Adapter</i> (223)

^a Numery stron wskazują stronę książki, na której omawiam zapach. [F] oznacza, że zapach został omówiony przez Martina Fowlera i Kenta Becka w rozdziale „Brzydkie zapachy w kodzie” książki *Refactoring* [F].

Duplicated Code (powtórzenia kodu)

Zduplikowany kod to najbardziej rozpowszechniony i najostrzejszy z zapachów. Bywa wyraźny lub subtelny. Jawna duplikacja to identyczne fragmenty kodu. Powtórzenia ukryte znajdziemy w strukturach lub procedurach przetwarzania, które jedynie zewnętrznie różnią się od siebie.

Oba rodzaje duplikacji, pojawiające się w podklasach pewnej hierarchii, można usunąć przekształceniem *Form Template Method* (188). Jeżeli metoda jest podobnie implementowana w podklasach, a głównym wyróżnikiem jest etap tworzenia obiektu, przekształcenie *Introduce Polymorphic Creation with Factory Method* (88) otworzy drogę do usunięcia duplikacji przy użyciu wzorca *Template Method*.

Jeżeli kod powtarza się w konstruktorach klasy, można odwołać się do przekształcenia *Chain Constructors* (302).

Jeżeli inny kod przetwarza pojedynczy obiekt, a inny kolekcję, można usunąć duplikację przekształceniem *Replace One/Many Distinctions with Composite* (203).

Jeżeli każda podklasa hierarchii implementuje własny obiekt *Composite*, kod może okazać się identyczny. Wówczas niezbędne jest przekształcenie *Extract Composite* (195).

Jeżeli przetwarzamy obiekty w różny sposób tylko dlatego, że mają inne interfejsy, przekształcenie *Unify Interfaces with Adapter* (223) zapoczątkuje proces usuwania powtarzającego się kodu logiki przetwarzania.

Jeżeli korzystamy z pewnego kodu warunkowego do obsługi sytuacji, gdy obiekt ma wartość *null*, i taki kod powtarza się w wielu różnych miejscach, przekształcenie *Introduce Null Object* (271) pozwoli usunąć duplikację i uprościć system.

Long Method (długa metoda)

W swoim opisie tego zapachu Fowler i Beck [F] przytaczają kilka ważkich argumentów przemawiających za wyższością krótkich metod nad długimi. Podstawowym argumentem jest podział logiki. Gdy mamy dwie długie metody, szanse na powtórzenia kodu są duże. Gdy podzielimy je na mniejsze, znajdziemy wiele sposobów na przejrzysty podział logiki między nimi.

Fowler i Beck zwracają też uwagę na to, że małe metody funkcjonują jako naturalny opis kodu. Jeżeli nie jest oczywiste, co robi pewien fragment kodu, wyłączenie go do niewielkiej, odpowiednio nazwanej metody na pewno zwiększy przejrzystość kodu. Systemy zbudowane głównie na podstawie niewielkich metod zazwyczaj łatwiej rozbudowywać i konserwować, bo są przejrzyste i jest w nich niewiele powtórzeń kodu.

Jaki jest optymalny rozmiar takiej niewielkiej metody? Rzekłbym, że do dziesięciu wierszy kodu, przy czym większość metod nie powinna mieć więcej niż pięć. Gdy podążamy tą ścieżką, możemy wprowadzić też kilka metod bardziej rozbudowanych, o ile tylko ich konstrukcja będzie przejrzysta i nie pojawi się duplikacja kodu.

Niektórzy programiści unikają pisania małych metod w obawie przed spadkiem wydajności, który może pojawić się w efekcie wielokrotnego przekazywania wywołań. Podejście nie sprawdza się z kilku powodów. Po pierwsze, dobry projektant nie dąży do przedwczesnej optymalizacji kodu. Po drugie, łączenie kilku niewielkich metod nie wpływa zazwyczaj na wydajność — łatwo to potwierdzić, korzystając z narzędzia do profilowania. Po trzecie, gdy faktycznie pojawiają się problemy z szybkością pracy, można przeprowadzić refaktoryzację ukierunkowaną na wydajność i wcale nie rezygnować z zasady ograniczania rozmiaru metod.

Gdy natrafiam na długą metodę, jednym z moich pierwszych odruchów jest przekształcenie jej do postaci określanej jako *Composed Method* [Beck, SBPP]. Prowadzi do tego przekształcenie *Compose Method* (118). Jednym z niezbędnych etapów jest zazwyczaj przekształcenie *Extract Method* [F]. Jeżeli kod przekształcany do postaci metody złożonej gromadzi dane w pewnej wspólnej zmiennej, warto rozważyć przekształcenie *Move Accumulation to Collecting Parameter* (280).

Jeżeli metoda jest długa, ponieważ zawiera rozbudowaną instrukcję *switch*, odpowiedzialną za dyspozycję i obsługę żądań, można ją nieco „odchudzić” przekształceniem *Replace Conditional Dispatcher with Command* (177).

Jeżeli instrukcja *switch* służy do gromadzenia danych z wielu klas o różnych interfejsach, można zmniejszyć jej rozmiary, stosując przekształcenie *Move Accumulation to Visitor* (286).

Jeżeli metoda jest długa, ponieważ zawiera wiele wersji pewnego algorytmu i instrukcje warunkowe, określające właściwą wersję w czasie wykonywania, dobrą techniką zmniejszenia jej rozmiarów będzie przekształcenie *Replace Conditional Logic with Strategy* (123).

Conditional Complexity (złożoność warunków)

Logika wyrażeń warunkowych jest niewinna w swojej surowości, o ile tylko pozostaje prosta i nie jest bardziej rozbudowana niż kilka wierszy kodu. Niestety, nie służy jej czas i rozwój. Proste początkowo wyrażenia mogą zamienić się w nieprzenikniony gąszcz, gdy tylko dodamy kilka nowych funkcji.

Jeżeli wyrażenia warunkowe służą do wybierania jednego z wariantów obliczeń, rozważamy przekształcenie *Replace Conditional Logic with Strategy* (123).

Jeżeli wyrażenia warunkowe służą do wybierania pomiędzy różnymi nietypowymi zachowaniami klasy, możemy skorzystać z *Move Embellishment to Decorator* (136).

Jeżeli problem złożoności dotyczy wyrażeń, które decydują o zmianie stanu obiektu, można uprościć kod przekształceniem *Replace State-Altering Conditionals with State* (154).

Wyrażenia warunkowe służą często do rozpatrywania przypadku wartości null. Jeżeli ten sam schemat powtarza się w wielu miejscach aplikacji, można skrócić kod, wprowadzając obiekt null, a więc stosując przekształcenie *Introduce Null Object* (271).

Primitive Obsession (pierwotna obsesja)

Typy pierwotne albo, inaczej, typy proste — liczby całkowite, ciągi, wartości zmiennoprzecinkowe, tablice i inne elementy niskiego poziomu — mają charakter ogólny i są wykorzystywane w wielu różnych aplikacjach. Klasy, w przeciwieństwie do nich, są tworzone odpowiednio do potrzeb i mogą być dowolnie wyspecjalizowane. W wielu przypadkach są one prostszym i bardziej naturalnym modelem rzeczywistości. Dodatkowo, gdy już stworzymy pewną klasę, często odkrywamy, że możemy w niej umieścić kod z innych części systemu.

Fowler i Beck [F] piszą o zapachu *Primitive Obsession*, który pojawia się wtedy, gdy typy proste są stosowane w kodzie nadzwyczaj często. Zjawisko to występuje najczęściej, gdy nie zdecydowaliśmy jeszcze, jakie abstrakcje wysokiego poziomu mogą uczynić kod bardziej prostym i przejrzystym. Przekształcenia przedstawione przez Fowlera zawierają wiele rozwiązań takiego problemu. Wykorzystuję je w tej książce, proponując też inne.

Jeżeli wartość prosta decyduje o wykorzystywanej logice klasy i nie zapewnia zarazem bezpieczeństwa typów (tj. klient może przypisać wartość niebezpieczną lub niewłaściwą), rozważamy przekształcenie *Replace Type Code with Class* (258). Uzyskamy w ten sposób zabezpieczenie typu wartości i możliwość wprowadzania nowych zachowań (na co nie pozwalają typy pierwotne).

Jeżeli o zmianach stanu obiektu decyduje złożona logika z wyrażeniami warunkowymi, oparta na wartościach prostych, można skorzystać z przekształcenia *Replace State-Altering Conditionals with State* (154). Wynikiem będą osobne klasy reprezentujące poszczególne stany i uproszczona logika zmian stanu.

Jeżeli skomplikowana logika z wyrażeniami warunkowymi decyduje o wykorzystywanym algorytmie i ta logika opiera się na wartościach prostych, stosujemy przekształcenie *Replace Conditional Logic with Strategy* (123).

Jeżeli niejawnie tworzymy strukturę drzewiastą, ograniczając się do wartości prostych, takich jak ciąg znakowy, praca z kodem może być utrudniona i podatna na błędy. Może też prowadzić do powtórzeń kodu. Rozwiązaniem jest przekształcenie *Replace Implicit Tree with Composite* (165).

Jeżeli wiele metod klasy zapewnia obsługę licznych kombinacji wartości prostych, możemy mieć do czynienia z niejawnym językiem. Wówczas pomocne jest przekształcenie *Replace Implicit Language with Interpreter* (243).

Jeżeli wartości proste pojawiają się w klasie tylko po to, aby uzupełnić podstawowe funkcje obiektu, można rozważyć przekształcenie *Move Embellishment to Decorator* (136).

Nawet jeżeli utworzyliśmy pewną klasę, jej konstrukcja może być zbyt prosta, aby faktycznie ułatwić budowanie klientów. Tak może być w przypadku skomplikowanego w obsłudze obiektu Composite [DP]. Pomocą może być usprawnienie budowy obiektów uzyskane przez przekształcenie *Encapsulate Composite with Builder* (95).

Indecent Exposure (nieprzyzwoite obnażanie się)

Ten zapach sygnalizuje brak tego, co David Parnas nazwał „ukrywaniem informacji” [Parnas]. Pojawia się, gdy metody lub klasy, które nie powinny być widoczne dla klientów, są dla nich w pełni dostępne. Takie niefrasobliwe ujawnianie kodu powoduje, że klienci dowiadują się o elementach programu, które nie są dla nich ważne lub są ważne tylko pośrednio. Wpływa to na złożoność systemu.

Zapach usuwa przekształcenie *Encapsulate Classes with Factory* (81). Nie każda klasa, z której korzystają klienci, musi być publiczna (nie musi mieć publicznego konstruktora). Do niektórych klas można odwoływać się poprzez ogólniejsze interfejsy. Warunkiem jest właśnie ukrycie konstruktorów klasy i budowanie egzemplarzy za pośrednictwem klasy Factory.

Solution Sprawl (rozzrucanie rozwiązania)

Gdy kod i (lub) dane związane z pewnym zakresem odpowiedzialności są rozrzucone po wielu klasach, czuć zapach Solution Sprawl. Jest on często wynikiem szybkiego dodawania funkcji do systemu, z pominięciem niezbędnego etapu upraszczania i konsolidowania projektu.

Solution Sprawl to brat bliźniak Shotgun Surgery (chirurgia śrutówką), zapachu opisanego przez Fowlera i Becka [F]. Piszą oni, że poczujemy go, gdy okaże się, że wprowadzenie lub zmodyfikowanie pewnej funkcji wymaga zmian w wielu różnych miejscach w kodzie. Oba zapachy to ten sam problem, choć nieco inaczej rozpoznawany. Solution Sprawl pojawia się w trakcie obserwacji i analizy, a Shotgun Surgery — w trakcie pracy z kodem.

Move Creation Knowledge to Factory (71) to przekształcenie, które rozwiązuje problem rozrzuconego kodu tworzenia egzemplarzy.

Alternative Class with Different Interfaces (podobna klasa o innych interfejsach)

Kolejny zapach opisany przez Fowlera i Becka [F] pojawia się, gdy dwie podobne klasy mają różne interfejsy. Jeżeli w projekcie znajdziemy dwie zbliżone klasy, można często przekształcić je tak, aby korzystały ze wspólnego interfejsu.

W pewnych przypadkach nie można bezpośrednio zmienić interfejsu klasy, bo nie można modyfikować jej kodu. Najbardziej typową sytuacją tego rodzaju jest korzystanie z różnego rodzaju bibliotek. Wówczas możemy skorzystać z przekształcenia *Unify Interfaces with Adapter* (223).

Lazy Class (leniwa klasa)

Fowler i Beck piszą o tym zapachu: „Klasa, która nie zarabia na sobie, powinna zostać usunięta” [F, 83]. Jakże często można spotkać Singleton [DP], który „nie zarabia na sobie”. W rzeczywistości schemat Singleton może być dodatkowym kosztem, prowadzącym do pogłębienia uzależnienia od danych udostępnianych globalnie. *Inline Singleton* (111) to szybka i humanitarna metoda eliminacji singletonów.

Large Class (duża klasa)

Fowler i Beck [F] zauważają, że obecność zbyt wielu zmiennych egzemplarza sygnalizuje zazwyczaj, że klasa ma zbyt wiele obowiązków. Duże klasy mają zazwyczaj zbyt wiele zakresów odpowiedzialności. *Extract Class* [F] i *Extract Subclass* [F] to podstawowe przekształcenia usuwające ten zapach i prowadzące do przeniesienia odpowiedzialności. Są one elementem opisywanych w tej książce złożonych przekształceń ukierunkowanych na wzorce. Ich celem jest zmniejszenie rozmiaru klasy.

Replace Conditional Dispatcher with Command (177) to przekształcenie wyłączające zachowania do osobnych klas Command [DP]. Jeżeli klasa realizuje wiele zachowań w odpowiedzi na bardzo różnicowane żądania, jej rozmiar można w ten sposób zmniejszyć kilkakrotnie.

Replace State-Altering Conditionals with State (154) pozwala zmniejszyć dużą klasę ze znaczną ilością kodu zmieniającego jej stan poprzez wprowadzenie delegacji do rodziny klas State [DP].

Przekształcenie *Replace Implicit Language with Interpreter* (243) zmniejsza rozmiar klasy w wyniku przekształcenia pełnego powtórzeń kodu, który w istocie emuluje pewien język, w klasę Interpreter [DP].

Switch Statements (instrukcje switch)

Instrukcje switch (i równoważne struktury `if...elseif...elseif...`) nie są z gruntu złe. Są szkodliwe tylko wtedy, gdy sprawiają, że kod jest nadmiernie skomplikowany lub sztywny. Wówczas powinniśmy dążyć do przekształcenia instrukcji warunkowych w konstrukcję opartą na obiektach.

Przekształcenie *Replace Conditional Dispatcher with Command* (177) to opis rozbijania dużej instrukcji switch na kolekcję obiektów Command [DP], które mogą być wywoływane bez korzystania z wyrażeń warunkowych.

Przekształcenie *Move Accumulation to Visitor* (286) to przykład programu, w którym instrukcje switch służą do pobierania danych z obiektów, które różnią się interfejsami. Wprowadzenie wzorca Visitor [DP] umożliwia usunięcie instrukcji warunkowych i zapewni większą ogólność kodu.

Combinatorial Explosion (eksplozja kombinatoryczna)

Ten zapach to subtelny przypadek duplikacji kodu. Pojawia się, gdy w wielu miejscach kodu implementowane są te same czynności, operujące na różnych rodzajach lub ilościach danych albo obiektów.

Przykładem może być zbiór metod do generowania zapytań. Każda z nich wykonuje zapytanie oparte na pewnych warunkach i danych. Aby zapewnić obsługę większej liczby wyspecjalizowanych zapytań, dodajemy nowe metody. W efekcie uzyskujemy eksplozję metod obsługujących najróżniejsze operacje dostępu do bazy danych — niejawni język zapytań. Metody te, jak i cały zapach, można usunąć przekształceniem *Replace Implicit Language with Interpreter* (243).

Oddball Solution (osobliwe rozwiązanie)

Gdy pewien problem jest rozwiązywany w systemie w określony sposób, ale w pewnym miejscu pojawia się inne podejście do tej samej kwestii, jedno z nich należy uznać za niespójne. Ten zapach sygnalizuje zazwyczaj subtelne powtórzenia kodu.

Usuwanie tego rodzaju duplikacji rozpoczynamy od wybrania jednego z rozwiązań. W pewnych przypadkach to, które jest używane rzadziej, może być w istocie lepsze. Można wówczas przeprowadzić przekształcenie *Substitute Algorithm* [F], prowadzące do ujednoczenia rozwiązania w całym systemie. Gdy rozwiązanie jest stosowane spójnie, pojawia się możliwość zgromadzenia przetwarzania w jednym miejscu.

Zapach Oddball Solution pojawia się często tam, gdzie istnieje pewna uznana metoda wywoływania zbioru klas, których interfejsy nie są jednolite. Można wówczas rozważyć przekształcenia *Unify Interfaces with Adapter* (223) i osłonić klasy wspólnym interfejsem. Wówczas odkryjemy nowe możliwości usunięcia duplikacji kodu.